

M. SADIK
ASLANKARA

LE

ROMAN

M. Sadık Aslankara
LE

Can Yayınları: 1892

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2010

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kapak resmi: © iStockphoto.com

1. basım: Haziran 2010

Bu kitabın 1. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Eko Matbaası

ISBN 978-975-07-1185-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 – 252 59 88 – 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

M. Sadık Aslankara
LE

ROMAN

CAN YAYINLARI

**M. SADIK ASLANKARA'NIN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLARI**

UYKUSU SAKIZ / *öykü*

SIĞINAK / *roman*

CİCOZ / *öykü*

M. Sadık Aslankara, 1948'de Denizli'de doğdu. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. İlk yazısı Nisan 1965'te *Cumhuriyet*, ilk öyküsü Mayıs 1965'te *Pamukkale* gazetesinde yayımlandı. Tiyatroya adımını 1968'de Ankara'da Halk Oyuncuları Sahnesi'nde attı. Ankara Birliği Sahnesi'nin kurucuları arasında yer aldı. Denizli Tiyatrosu'nu, onun bir uzantısı olan De Tiyatrosu'nu kurdu. 1976'dan başlayarak TRT için pek çok yapıma imza attı. 1983'te başlayan belgesel sinema çalışmalarını, 1994'ten itibaren belgesel yönetmeni olarak sürdürdü. 1989'da *Kevser'di* adlı oyununu, 1993'te *Bin Yüz Bir Giz*, 1996'da *Selgesus'ta Buse*, 2003'te *Sığınak* adlı romanlarını, 2001'de *Uykusu Sakız*, 2008'de *Cicoz* adlı öykü kitaplarını, 2004'te *Kevser'di*, *Ev-Ses* ve *Hayal Ustası* adlı oyunlarını içeren *Toplu Oyunlar 1'i*, 2009'da *Kırk Yaş Düşleri* adlı oyununu yayımladı. Aslankara, haftalık yazılarını *Cumhuriyet Kitap'ta*, tiyatro yazılarını *Tiyatro Tiyatro'da* sürdürüyor.

*Kırk yıl önce
paytak adımlarla, yazarlığın dikenli yollarından
adım atıp
nice sonra ardına baktığında
aslında bir arpa boyu bile yol almamış olduğunu
gören çocuğun
kırk yıllık minnetiyle,
ilk yayıncısı Sami Karaören'e,
süregidecek sevgiyle...*

GÜL

Kapıyı kapatırken elimdeki torbaları fırlatırcasına bir anda yere serip saçarak önce anahtarı çevirmiş, ardından güvenlik kilidini döndürüp zinciri geçirmiş, sırtımı, ber-kittiğim kapıya verip derin bir soluk koyuvermiştim. 2 numara da, 3 de, 4 de böyle yapıyordu, kulağıma gelen sesler, ortak şifrelerle yaşadığımızı gösteriyordu bana. Beş katlı apartmanın öteki daire sakinleri de buna uygun davranıyor olmalıydı, sesleri duymasam da benim gibi davranışlarından emindim.

Ben 1 numaraydım. Yan tarafımdaki 2, üstümdekiler 3'le 4. Yan komşum benim gibi koşarak, yıllar süren ısrarlı direncimizden sonra yirmi dört saat boyunca sürekli aydınlatılan merdivenleri iniyor, sonra birden kayboluyordu. Sırtını verdiği kapının arkasından nefeslerini, derin solumalarını duyuyordum onun. O da benim gibi yalnızdı, kimbilir nerelerde çalışan bir görevli, belki sekreter... Arada bir cumartesi akşamüzerleri, toplandıkları bir iki arkadaşıyla kulağıma çalınan soluk fısıltılar, dizginlenmiş kesik kahkahalar da olmasa, orada yaşayıp yaşamadığı bile belli olmuyordu kadının.

Cumartesi yalnızlığını benden iyi kim bilebilir? Belki Selim İleri... Yalnız yaşamak, yalnız olmak, yalnız kalmak, yalnızlaşmak, yalnızlaştırılmak, yalnızsızlaşmak...

O cumartesi de böyleydi işte; pazar alışverişi, market, kitap, CD, sonra temizlik, çamaşır, haftalık yemek, şu bu... Bir sınırın iki yakasında güvenli bölgeyle saldırıların, hücumların hüküm sürdüğü güvensiz bölge arasında şaşkınlıklara uğrayarak yaşamak...

Ağızları burunları sakızlı balonlarda körüklenircesi-

ne inip inip kabaran tinerciler, insanın üzerine üzerine yürüyen, var mı yan bakan diyerek aranan dik bakışlı kent bıçkını, tayfa bozuntusu maçolar, sonra pazarcılar, kadınları azarlayıp aşağılayan, bunun altında kalmamak için kalabalığa omuz atarak arkalarında teldolap benzeri pazar çantası taşıyan bıyıklı kadınlar..

Hem herkesin herkesleştığı, hem de hiç kimselerin herkesleşmeyi kabul etmeyip ötekileştığı bir ahir zaman kentiydi burası. Latin Amerika sokaklarındaydım, Filistin'deydim, sağımda solumda her an patlamaya hazır bombalar, beni yutmaya hazır tuzaklar..

Yaşadığım bütün bu vurgunların ardından elimde torbalar, koşarcasına çıkmıştım Özgürlük Parkı'ndaki taraçalardan yukarıya, fazladan market torbaları, iki kitap, bir müzik albümüyle.

Haftanın en gergin günüydü cumartesi kilidi altında geçen bu zaman, korkudan altıma kaçırmamak için tere boğulduğum ama yanı sıra özlemimi çektiğim bir ölümcül hazdı ya da. Kendimi içeri atıp, sonra kilitleyip kafesime, sonra soyunmaya çalışıp korkularımdan, yalnızlıklarım-dan yıkılmıştım koltuğa, bitkin bir maden işçisi gibi cumartesisi pazarı yok edilmiş halde. Kendi soluğumu dinlemiştim, göğsümün sönüp yükselişine bakmıştım. Bir çıtırsızlık anıydı bu benim için.

Kahve suyu koymuştum kendime geldiğimde. Ardından iş tulumlarımı geçirmiştim sırtıma. İç güvenlik bölgeydim. Az sonra elektrik süpürgesinin yatıştırıcı, esenleyici sesine bırakacaktım kendimi; korkularımı, tedirginliklerimi, ürküntülerimi, ürpertilerimi makine gürlütüsünün labirentlerine salacak, ruhumu arındıracaktım böylece..

Sonra çamaşır makinesi, ardından fırın, ocak; düşünecektim bir güzel; yığılardan, kuşkulardan uzakta düşlere dalacaktım, unutulmaz filmlerin kareleri eşliğinde...

Kapı zilini susturmalı, telefonu kapatmalıydım, perdeleri çekmeli, küçük avluya açılan terasın kepenklerini örtmeli, demir parmaklıklı akordeon sürgüyü kilitleme-

liydim, içimi kalaylayabilmek amacıyla aynaları boyama-
lıydım hatta, boyamalıydım ki, kendimi daha iyi görebile-
yim, kendimle daha esaslı yüzleşebileyim...

Sonradan yaşadıklarım ise tam anlamıyla tüy dikmiş-
ti bunların üzerine...

Adı Aysel'di.

Kürt'tü, Alevi'ydi. Hayır, Alevi'ydi, Kürt'tü.

Kendisinin de önem vermediği anlaşılıyordu bu sıra-
lamaya. Birinde “Kürt'üm, Alevi'yim,” diyordu, diğesinde
“Alevi'yim, Kürt'üm.” O zaman önemsemediğini seziyor-
dum bunu, önemli değil bu diyordum, demek ki.

Ha Kürt'tü, Alevi'ydi ha Alevi'ydi, Kürt'tü ama ya adı,
gerçek adı neydi, Aysel miydi? Çok sonra günün birinde,
“Ben Gül'üm,” deyivermişti, dudaklarını usulca dudakla-
rına dokundurup hafifçe altdudağını dişleyerek. “Der-
simli Gül”, “Kızıl Gül”. Böyle diyordu *Binbir Gece Masal-
ları*'nın Uzakdoğulu kervanlarından yenice indirilmiş ılık
baharat ağdası salan karanfil kokulu tazecik nefesiyle.

Herkesin Gülergüvan'ıydı o.

Yeşilçam'ın delimsirek karakter oyuncusu, tuhaf iniş
çıkışları, aykırılıkları, sıra dışılıkları, kural tanımazlıkları,
hatta vurdumduymazlıklarıyla öne çıkmış çılgın kadın.
Bu onun adı veya soyadı mıydı yoksa uydurduğu bir tam-
lama mıydı bilmiyordum. Gül Ergüvan'dan, Güler Güvan'
dan bir yakıştırma da olabilirdi elbette, ergüvanın eklen-
diği bir buluşturma da. Sonra takma ad olamaz mıydı?
Gülergüvan adı kulağıma çalınmamıştı daha önceleri. İlk
kez bir Yeşilçam oyuncusuyla önümüze gelmişti belki bu
ya da bana öyle geliyordu. Tek bir sözcükten oluşan bir ad,
ben kadını diyen, soyundaki erkekler tarafından adlan-
dırılmaya karşı çıkan, ötesinde isyan eden. Füzüzan, Nilü-
fer de böyle sanatçılar değil mi?

Ona âşık olmuştum.

O mu beni ağına çekmişti âşık olmam için, yoksa ben
mi zavallı tuzaklar kurmuştum aptalca bir rüzgâra kaptı-
rıp kendimi bilmiyordum.

İsteklendirip kıvrandıran, tül hışırtısı, çay kaşığı şınlıtısı bir çağılıyla insanın derisini kaldıran o kışkırtıcı sesin, sonrasında yaşadıklarımın bunda büyük payı vardı kuşkusuz.

Kendi kafesimin gecesindeydim, cumartesi yalnızlığında mı, pazartesi herkesliğinde mi?

Sıçramışım, elim saate gitmişti önce, aranırken gözlüğümü düşürmüştüm. Lanetler yağdırıp, korkuyla camına bir şey olmasa bari diye doğrulurken ayırđına varabilmişim, saatten değil telefonda yayıldığını sesin. *Gözlüğümü çiğnemesem*. Çıplak ayakuçlarımla zemini yoklayıp dikkati elden bırakmadan telefona yönelmişim. Daire kapısının arkasında, askılığın bir köşesindeydi almaç.

“Sen ibne misin?”

Sinirlerim kirpi gibi dikilmişti, üstelik gözlüğüm de yoktu. Nefesimi tutmuş halde, tam almaçı yerine oturtaktım ki can havliyle atılmıştı:

“Dur kapatma, sen şu ünlü sinema yazarı...”

Bugüne dek hiç kimse böylesine çirkin bir seslenişe layık bulmamıştı bana. Oysa telefonda, adımı söylemekle yetinmemiş, yayımlanan her yazımı okuduğunu; ama bunları yazanın, safın teki değilse eğer, bir kısık gülüşle eklemişti de hatta andavallının diye, kesinlikle puşt, art niyetli, belki de kalemini satan biri olduğuna inandığını söyleyip bir kez daha yinelemişti:

“Değilsen neden böyle yapıyorsun?”

Ardından adını vermişti, “Ben Gülergüvan... Yani Aysel...”

İlk o zaman duymuştum “Kürt’üm”, “Alevi’yim” sözünü ondan. Sonraları olur olmaz yerde, gelişigüzel döküp saçışına tanık olacaktım bu iki sözcüğü, sıklıkla, farklı sıralamalarla.

Onu dinlerken içimde kopan fırtınaları güçlükle bastırabilmişim. Adını duyunca da değişmişim hemence. Bir yandan kendimi didikliyordum. *Nasıl tanımazsın sesi ni be adam?*

Konu *Düğüm*'dü. Bir düğünü anlatıyordu film. Hak-kârili gelinle Sökeli damadın İzmir'de deniz kıyısında düzenlenen düğün törenlerini. Filmin yönetmeni, *Düğüm*'le aslında "düğün"ü imlediğini, eğretilmelerle bunun düğümüne dönüştüğünü göstermeye çabaladığını, düğümün çözümünün düğünde olduğunu, filme eleştirel gözle bakılacak olursa düğündeki düğümlerin tek tek ortaya konulmasının olanaklı olduğunu, bir dönem yasaklansa da sonuçta bu ilginin filmin amacına ulaştığını gösterdiğini, bundan da gerek toplumsal gerekse bireysel açıdan büyük mutluluk duyduğunu açıklamıştı bir magazin gazetesinin hafta sonu ekine.

Gülerguvan, filmin tam bir "ikiyüzlülük" örneği olduğunu söylüyordu. Temele Türk bakışı yerleştirilmişti bir kez. Oysa ikili açıdan da bakılabilirdi olaylara. Sonra traji komiği anlardı elbette, ama olup bitenlere dümdüz komedi kavrayışıyla bakmak da neyin nesiydi? Bu düpedüz Kürt halkıyla alay etmekte. Düğün yemeği planlarıyla fotosel aydınlatmalı, musluklu tuvalet sahnesi bunun somut örnekleriydi. Yasaklattırılmıştı ki, vatandaş yanlış yönlendirilsin, filmde doğruların yer aldığı sanısına varsın, yönetimce istenmediği için halkın filmle buluşmasına engel olunmaya çalışıldığı, böylelikle filmin izlenmesinin engellendiği ama sonunda yasal yolla da olsa gerçeklerin gün yüzüne çıktığı izlenimi edinsin...

Senaryo danışmanı olarak *Düğüm*'ü yanlış yerlere çektiğimi bağırırmıştı âdeta, telefonun öteki ucunda. Bir ferahlıkla atılmıştım:

"Filmle herhangi bir ilgim yok Gülerguvan Hanım."

"Bana Aysel de, Deli Aysel."

Ardından hışım yüklü bir sesle sürdürmüştü:

"Diyelim öyle olsun, bak okuyorum: 'Düzyeili Bir Kara Komedi: *Düğüm*.' Sen yazmışsın, başlığı da böyle... Yanlışta destek veriyorsan, yanlışın yanında olmaz mısın o zaman?"

Gürzünü indirmişti bir kez daha:

"Bu ibnelik değil de nedir, ha?"

Gürlemesine yanıt vermeyişimden ötürü mü yoksa geçiřtirdiđimi dűřündűđü için mi bilmiyorum, bir anlık susku girmiřti araya. “Bunları sonra görűřürüz Gülergüvan Hanım,” deyip telefonu kapatmayı dűřünürken ben, o bir kez daha meydan okumaya giriřmiřti:

“Aysel de, Aysel! Neredesin řu anda, n’apıyorsun, ver adresini, atlayıp sana geliyorum...”

Donmuřtum, ne yapmak istiyordu, olay mı çıkaracaktı yoksa?

“Korkma hemen, anlatmak istiyorum bunları tek tek sana, ne o, çekiniyor musun yoksa?”

Ne diyebilirdim; saatime bakmıştım yalnızca, akrep yelkovan, hangisi nerede duruyordu karıştırıyordum belki, belki de sabah olmuştu...

“Hayır yani, korkuyorsan gelmeyeyim, bu da insanca bir duygu elbette...”

Öylesine dürtműř, öylesine fitilleyip ateřlemiř, öylesine gözümü karartmama yol açmıřtı ki, adresimi vermezlik edemezdim artık.

Gülergüvan, Türk sinemasının en aykırı oyuncusuydu, seyirci onu böyle tanımasa da o kendisini böyle biliyor, böyle tanıyor, böyle de seslendiriyordu. Parlayan çinimürekkebi saçlarını geriye atmış, her biri oval yüzünü sedef kakma ışıltıyla mühürleyen apak düzgün dişleriyle gülererek “Aptallar,” demişti, “aykırı olunmadan sanatçı olunur mu hiç?”

Günlük bir gazetenin sanat-kűltür sayfasında haftada bir sinema eleştirileri yazıyordum. Bu arada kimi yönetmenlere yardımcı oluyor, istekleri doğrultusunda senaryo düzenlemeleri de yapıyordum. Ama *Dűđüm*’e herhangi katkım olmamıştı aslında, yönetmenin çağrısıyla bir kez kurgusunda bulunmuştum o kadar. Filmi nasıl bulduğumu sormuştu yönetmen. Beđendiđimi, düzeyli bir kara güldürü örneği olduğunu söylemiştim.

Gösterimin ilkin yasaklanması, ardından serbest bırakılması, aylar sonra da olsa film üzerine bir yazı kaleme

almaya itmişti beni. Takıldığım yerler olmuştu elbette, ama bunca serüvenin üzerine yönetmene eleştiri okları yöneltip filmiyle ilgili kuşku dolu sorular ortaya atmam ne kadar doğru olacaktı peki?

Gülergüven da kalkmış hesap soruyordu şimdi, haklıydı elbet, ben de haklıydım ama, filmi kötüleseydim iyi mi yapmış olacaktım?

Deli Aysel için bunların önemi yoktu, önemli olan anlara bağlı, anla gelişip değişen durumları herhalde... Bunda Kürtlüğü, Aleviliği denli mesleğinde oyuncu olarak bir türlü benimsenemeyişinin, hep şablon rollerde oynatılışının da payı vardı sanırım. Ayşen Gruda'ya, İlyas Salman'a, nicesine biçilen gömlek, bir kez de ona giydireliyordu. Evet, öfkeliydi, bunu setteki tutumlarında, davranışlarında da gözlemiştim bir iki kez. Durduk yerde parlıyor, araya küfürlerin de karıştığı külhan tavırlarla herkesi kırıp atıyordu. Birinde sette konuğu olduğum yönetmen, "Manyak karı," diye fısıldamıştı kulağıma, "düzeni yok ondan oluyor bütün bunlar, yüzüne bakılacak biri olsa bari..."

Yoğun birikimi vardı oysa, görmüştüm, bir kıyıda birileriyle tartışırken. Setlerde varlığımı, yokluğumu kimseler ayırt etmezdi zaten, yönetmenin beni tanıtma girişimini de engelledim hep. *Aman, sakın ha!..* Sıradan bir konuştum ben, o kadar... O karmaşada kitap okuduğuna bile tanık olmuş, şaşırılmışım. Sonraları basından da izlemeye koyulmuştu onu, üç sütuna röportajlarını, pek pek iki sütuna yayılmış sinemadaki haberlerini okumuş, bu arada hakkında epeyi bilgi toplamışım.

İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Sinema-Televizyon Bölümü'nde okumuş, ardından aynı fakültenin Sahne Sanatları Anasanat Dalı'nda yüksek lisans yapmıştı. Sinemadaki tutumuna bakarak öğrencilik yıllarının pek öyle olaylı geçmediği ortadaydı, başarılarla dolu yükseköğretim yaşamı düzgün bir öğrencilik kimliğiyle örtüşüyordu çünkü.

On yıla varmamıştı perdede görünmeye başlayalı, yaşı otuz beşe ancak ulaşmış olmalıydı. Bir İspanyol ya da

Latin güzelini anımsatıyordu, ama onlara oranla oldukça zayıftı. Sıska denecek denli zayıf. Yönetmen, belki de zayıflığı nedeniyle güzel bulmuyordu onu, oysa ben, daha ilk görüşümde etkilenmişim ondan. Olağanüstü güzeldi. Hayır, o kadar güzel değildi ama, çevresine yaydığı güven, burnundan kıl aldırılmaz tutum, ölçülü ama içten, heyecanlı ama soğukkanlı, saygılı ama korkusuz, patavatsız ama abartısız davranışları onu olduğundan daha güzel gösteriyordu... Belki de bana öyle geliyordu, biliyorum.

Benim gibi, komşum gibi biriydi kuşkusuz o da. Yalnız, kupkuru, karamsar, mustarip, güvensiz... Ben, evdeki iş makinelerimle avutuyordum kendimi; elektrik süpürgesi, çamaşır, bulaşık makinesi... Yeniden yeniden, sonra bir daha, ardından bir daha... Gülerguvan böyle yapmıyordu belki, bir sinema oyuncusuna ev işi yapmak yakışmazdı; bir gündelikçisi olmalıydı. Ama o da yalnız, karamsar, mustarıptı, görmüşüm işte...

Hepimiz de bir gaz sızıntısından artakalmış maskelilerdik. Kıyıda, köşede serilip ölmemişsek eğer, kafeslerimizdeki kendi güvenli bölgemizin koruyucu kanatları altına sığınmamızdan kaynaklanıyordu bu.

Ölmemiştik, yaşıyorduk işte, baygın, kendi tüneklerimizde.

Kapıyı açar açmaz erguvani tırnaklı ince, zarif parmaklarıyla göğsümden telaşla itmişti, belki de iter gibi yapmıştı. Çünkü bunun için güç uygulamamıştı, ama ben bir iki adım geriye kayıp askılığın önüne çekilmiştim.

Suluk soluğa kalmıştı sanki. Göz açıp kapayana dek geçen kısacık sürede gelmesine mi bağlamak gerekiyordu bunu? Ama ben şaşkınlıktan, heyecandan zamanın bir solukta aktığını sanmış da olabilirdim pekâlâ. Gülerguvan, aşağıya inen merdivenlere gözlerini dikmiş, her an bir yerlerden çıkageleceğini sandığı sesleri dinlemiş, otomat lambalarının sönmelerini, ortalığın kör karanlığa dönüşünü beklemişti. “N’oluyor, niye sönmüyor bu? Senin gibi bozuk mu yoksa bu da?” Aynı heyecanla kapıyı örtmüş, üze-

rime gelmiş, sonra eğilip beni öpmüştü. *Ne kadar da kısa biriyim ben.* Evet evet, dudağımdan, üstelik kaplarca, hafif de dişlerce bir edayla.

Telefondaki ya da kapıdaki kızgın kedi o değilmişçesine gülüvermişti.

“Makasın var mı? Amaan, ne korkak adamsın be! Ke-secek değilim bir yerlerini merak etme, hadi bir makas ver bana, bir de gözlerini bağlayabileceğim bir kumaş...”

Yaşamımda ilkti bu, kendiliğinden olmuştu, istediği için öpmüştü beni, şefkatin ötesinde yalnız benim algıladığım kösnü bir duyguyla da değil, kuyu derinliğindeki iri, siyah gözlerini bir an üzerimden silindir gibi geçirip bu şehveti apaçık duyurarak... Öpmüştü, evet. Elim ayağım birbirine dolanmıştı, olmayacak işti bu. Öpmüştü işte! Karşıdan bakanların ilk algılayışıyla kısa boylu, ufak tefek biriydim, şişkin camlı gözlükleri, aklaşmış kıvrıcık saçları, okuyup yazarak mutlu olmaya çalışan, ama okuyup yazdıkça mutsuzluğa bulanana entel sinema yazarı... Sonunda öpülmüştüm. Üstelik Gülerguvan tarafından, hem de çok çok, ama ama çok güzel bulduğum sinema oyuncusu, kendi adlandırışıyla Deli Aysel tarafından... Benim herhangi çabalayışım da olmamışken...

Ne yapacaktım? Bundan sonra nasıl davranmam gerekiyordu? Şu deli kız, rastlantısal olarak bir anlık çakım-la mı öpmüştü beni, yoksa önceden tasarlayıp beni seçtiği, bunu uygulamaya koyduğu için mi? Düşünmenin sırası değildi elbette. Öpülmüştüm işte, önemli olan öpüşmeyi artık ileri noktalara taşımaktı herhalde. Aptal aptal bakınmamalıydım öyleyse. Yaşadığım güzelliği bir önce sindirmeli, sonrasında bunu o sonsuz mutluluğun yaşanacağını düşlediğim aşamaya vardırabilmek için çaba harcamalıydım, bu kadar basit.

“Hoş geldiniz Gülerguvan Hanım... Buyrun, geçin...”

“Geçtim bile! Hem niye sizli bizli konuşuyorsun sen, ben sana ‘ibne’ diyorum, sen bana ‘Gülerguvan Hanım’, aman ne güzel, güleyim bari... Aysel desen dilin mi kopar?”

*M. Sadık Aslankara, verimli
eleştirmenliği yanında öykü
ve romanlarıyla da okurların
yakından izlediği bir yazar.*

“Bethoven gittikçe yükselen gümgümlerle kapıyı vuruyor. Sonra bir salkım kınalı üzümün, üzerinde buğusu incecik kabuğuyla, taneleri arasından dolanıvermiş asma yaprağıyla öylece kayıvermesi etli, sulu, olgun taneleriyle sepetin kenarından. Yavaş çekim çiltim çiltim dağılışı, eli kolu başka yerde pelte halinde yere yapışıp titremesi, kalması öyle.”

Le'nin anlatıcısı, yalnız yaşayan bir sinema yazarı. Günlerini sessiz, içine kapanmış, insanlardan uzak geçiren ilkeli bir aydın. Ama yaşam bazen bacadan da girer: Yazılarından birinin yankısı büyük olur ve ülkenin en sıra dışı kadın oyuncusuyla tanışmak zorunda kalır. Hem de ne tanışma. Gül Erguvan, kısa adıyla Aysel, yazarın hayatının akışını değiştirecektir. M. Sadık Aslankara'nın yeni romanı *Le*, okurken yer yer gülümseten, yer yer hüzün yüklü bir çağdaş zaman öyküsü anlatıyor. Kadınlık durumu, kimlik, etnik köken-mezhep tartışmaları, halk-aydın ilişkisi...

ISBN 978-975-07-1185-5

9 789750 711855